

Quo vadis,

Domine? Tato legendární otázka jako by se vznášela nad Ježíšem už při jeho posledním předvelikonočním putování do Jeruzaléma, které ještě ke všemu prokládal svými opakovanými předpověďmi o vlastním utrpení... Podle knihy Skutků podobnou cestu vstříc Jeruzalému a utrpení o pár desítek let později nastupuje apoštol Pavel a křesťané, s kterými se loučí mu opakovaně říkají – nechod' tam...

Vzpomněl jsem si na tuto otázku, když jsem na webu www.krestandnes.cz četl toto: „Křesťanská historie je často jen kulturní ozdobou,“ říká německý teolog Rodemann v reakci na průzkum Pew Research, který potvrzuje rychlý pokles protestantismu v zemi. Německo je jedním z nejjasnějších příkladů toho, jak Evropa opustila svou křesťanskou identitu, aby přijala nový druh nedefinované, moralistické a terapeutické víry. Průzkum zaměřený na sebeidentifikované protestanty ukázal jejich nedostatek biblických znalostí a překvapující důvěru v New Age a pohanské praktiky, které jsou v rozporu se základy křesťanské víry... Německý teolog reagoval na výsledky průzkumu, že více protestantů věří v astrologii (33 %) a reinkarnaci (24 %) než se denně modlí (9 %). Podle teologa „víra v Ježíše Krista jako živou, v současnosti přítomnou bytost v tomto světě“ je dnes „nemyslitelná pro drtivou většinu protestantů v Německu“. Křesťanství se tak podle něj změnilo v morálku, kdy Bůh po člověku chce dobré chování. „Němečtí protestanti do značné míry ztratili svou křesťanskou identitu a křesťanská historie je často jen kulturní ozdobou,“ a země tak potřebuje „novou reformaci“. Quo vadis, křesťanství či evangelictví?

Oddech! jsem si; ještě že je to tak daleko od nás ☺...

Pavel Ruml

Obsah čísla

Quo vadis.....	1	Ticho.....	6
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Nejenom pro učitelky a učitele.....	8
Jak se lidem svítí? To se jen lítá a oni vidí....	4	Chotiněves – Úštěk – Habřina.....	10
		Kalendář na duben 2019.....	12

Výtah z jednání staršovstva (7. 3. 2019 v 19:00)

A. NA VĚDOMÍ

Všechny sborové akce v předchozím měsíci proběhly podle plánu

A-1. Duchovenská práce (viz Souterrain a sborový web)

A-2. Další shromáždění mimo sbor (viz Souterrain a sborový web)

A-3. Další aktivity s. farářky a br. faráře

Trgalová: katecheze, „legopárty“, svatebčani 1x; návštěva 5x; vikariátní komise; setkání s delegací ze Skotska

Ruml: svatebčani 2x; pastorece 2x; návštěva 2x; supervize 1x; instalace části nově zvoleného SV; PO SR ekumenický (včetně zprávy o činnosti pro 35. synod)

B. K PROJEDNÁNÍ

- *doklady GDPR pro vybrané členy staršovstva – trvá*
- *rozběhnout práci hosp. komise*
- *obchůdek jednoho světa – již funguje*

B-1. Příprava VSS 10. 3. 2019

B-2. Diakonie a křesťanská služba

- 3. 3. a 14. 4. – účast nových sester Javornické, Muzikářové, Příbylové
- B. Dukátová, nástupkyně Terezy Háčkové („fundraiser“ Diakonie), prosí o setkání se zástupcem sboru za účelem utužení vztahů, odeslán e-mail

B-3. Finanční záležitosti

- termín celocírkevní sbírky na tisk a jinou publikační činnost, má být na postní neděli 10. 3.
- výzva Diakonie k vykonání postní sbírky
- žádost Petra Hudce o finanční pomoc jičínskému sboru na adaptaci fary
- „mikroprojekt“ – dotace 15 000,- Kč nebyla udělena
- možnost investování sborových prostředků – uložit k předjednání hosp. komisi

B-4. Nájemné

13. 2. proběhlo jednání na UCK o požadavku zvýšit nájemné ze sborových prostor a farního bytu - odpovědět SR dopisem s vyčíslením nákladů na investice a obětavosti sboru

B-5. Hospodářské záležitosti

- kuchyň, pokračujeme, objednaná pracovní deska
- oprava stoupaček (sklep, předsíň) hotová – D. Molnár dokončí po vyschnutí zdi na podzim

B-6. Trvající a nové úkoly

- rozhodnutí o partnerství se sbory v zahraničí, úkol trvá
- H. Härtel řeší s truhlářem úpravu stolu Páně a skříňku v koutu

B-6. Z došlé pošty a různé

- 17. 3. oslava jubilea D. Čurdy 90 let
- 24. 3. ve 13:00 hod. u pomníčku štkpt. Morávka se střešovickými
- PRE vyúčtování elektřiny – byt přeplatek 1 613,- Kč; přízemí přeplatek 2 791,- Kč
- Bohemia energy – plyn – byt přeplatek 30 785,- Kč; přízemí přeplatek 22 818,- Kč
- Diakonie – postní sbírka (obětím války v Sýrii) – termín – 7. 4. s VP
- SR ČCE – Léto 2019 s ČCE – propagační letáky
- NP - římskokat. farnost sv. Gothard – 29. 5. 19:00 hod. nešpory u nás, káže M. Szabó
- 13. 6. benefice NP u Gotharda (Nsango Malamu + pěv. sbor Gothard) na podporu sirotků Kongu
- nabídka výletu s katolickou farností sv. Vojtěcha – jednáním pověřen Filip Härtel

C. TÉMA

- v rámci diskuse k Agendě – „služba Stolu“ se budeme věnovat také možnosti VP pro děti v našem sboru

Návštěva Zdenky Procházkové

V křesle pro hosta nás navštívila 21. února herečka Zdenka Procházková. Na příkaz kamarádky jsem zaujala místo v první řadě, hned proti přednášející, připadala jsem si tedy skoro jako v dialogu s ní, dávala jsem jí asi nejvíc otázek a omlouvám se všem, kterým jsem případně „skočila do řeči“.

My jsme totiž byly – už je to zatraceně dávno! – kolegyně v jednom divadle, totiž v Městských divadlech pražských, tehdy sestávajících ze dvou scén: Komorního divadla a Divadla komedie, od r. 1962 také Divadla ABC (kdy jsem se tam vmezeřila i já jako lektorka). Paní Procházková zde setrvala šestnáct let (1952-68) a byla jeho výraznou a významnou členkou. Vybavuji si ji zejména jako dokonalou představitelku rolí v konverzačním repertoáru, kterým se někdejší MDP mimo jiné vyznačovalo (Shaw, Wilde, Priestley, Becque, Labiche). Představovalo to výtečnou schopnost reakcí na repliky, smysl pro vtip a pointu a samozřejmě naprostou srozumitelnost (což v současnosti velmi často bolestně postrádám).

V době, kdy se k MDP přidružovalo ABC, nastudoval tehdejší ředitel a režisér Ota Ornest, mimo jiné z diplomatických důvodů, pro první sblížování souborů, hru pro dvojici herců „Drahý lhář“ od Angličana Jeroma Kiltyho, a to v trojí alternaci.

Hra vycházela z mnohaleté korespondence G. B. Shawa a herečky Campbellové, byla zajímavá, vtipná i prostořeká. Jednou z dvojic byla Jaroslava Adamová a Felix le Breux, druhou významnou Zdenka Procházková a hostující Karel Höger, její tehdejší manžel. (Tento svazek se v polovině šedesátých let rozpadl.) Pí Procházková s K. Högerem navštívili s touto komedií české obyvatele Vídně a později tam pí Procházková také hostovala s monodramatem André Guelmy „Jean a já“, které jsme hráli v Komorním divadle (také v alternaci – dalšími představitelkami byly Irena Kačírková a Libuše Švormová). Pí Procházková zaujala divadelníky nejen mezi českou menšinou, ale také v německé oblasti, jak svým herectvím, tak i svou dokonalou němčinou, postupně zde začala hostovat, až se zde usadila nastálo, také posléze i v souvislosti se sňatkem s rakouským občanem p. E. Hartmannem. Tak nám na léta zmizela z obzoru, v 70. letech se sem kvůli své mamince opět vracela a přijímala občasně role v televizních inscenacích. Což ráda činí dodnes, při své trvalé vitalitě: v dubnu bude mít devadesáté třetí narozeniny!

Popovídání s paní Zdenkou bylo velmi příjemné a nejvíc se vracelo k jedné z jejích posledních filmových rolí, v Renčově snímku o Lídě Baarové. Já osobně jsem souhlasně přijala její hodnocení charakteru oné kdysi proslulé herečky. Nu, a teď se budu znova těšit na každé další setkání s touto obdivuhodnou osobou, která stále zdobí svou přítomností mnohou pražskou divadelní premiéru.

Se srdečnými pozdravy všem Lída Janská

Jak se lidem svítí? To se jen lítá a oni vidí...

*31.ledna 2019 uplynulo 90 let od úmrtí protestantského teologa, duchovního, učitele a spisovatele **Jan Karafiáta**.*

„Jan Karafiát-pěkný muž živých pohybů a chůze hladké, v černém šatstvu vždy vybraný s bílou vázankou pod krkem, a rukavičky, v celém chování pak gentleman. Ani mi nešlo do hlavy, jak si všechny ty způsoby mohl zachovat, když byl zahrabán dvacet let na ztracené valašské vesnici. Vyjížděl přímo z těch ubohých hor mezi vzácné a vysoké lidi v Německu, Anglii a Skotsku a byl jeden z nich.“ Tak popsal Jana Karafiáta jeho současník, politik, spisovatel a historik Jan Herben ve své *Knize vzpomínek*. Byl to zvláštní úkaz zřejmě už v tehdejší době - člověk se vzděláním na světových univerzitách se rozhodl žít s obyčejnými lidmi a pracovat pro ně, ba co víc, cítil se tak spokojen a naplněn.

Jeho otec se oženil s vdovou, která už měla čtyři děti, a spolu si jich pak pořídili ještě dalších šest (ano, dětí bylo u nich doma právě tolik jako malých broučků a Jan měl stejně jako Brouček nejraději zelnou polévku). Rodina nebyla bohatá, ale Jan se tak dobře učil, že s pomocí mecenášů a stipendií studoval na školách v Berlíně, Bonnu, Vídni a Edinburghu. Celý život pak zasvětil pastorační činnosti.

Obec Jimramov na Vysočině, v níž se narodil a vyrůstal, leží v oblasti, kde byly tradičně silné reformační snahy. *„Celý kraj během náboženských a selských válek od katolické víry odpadl a částečně k Husitům, částečně k Lutheránům přistoupl,“* píše se ve farní kronice. Jan Karafiát v těchto reformačních snahách v rámci evangelické církve pokračoval. Dvacet let působil jako farář v zapadlé valašské vsi Hrubá Lhota. Byl přesvědčen, že je lepší žít v chudém kraji a pomáhat lidem mít Boha v srdci než ve velkém městě plném honosných domácností a falešných náboženských úkonů.

Když se pak po nemoci přestěhoval do Prahy, deset let sám psal a vydával *Reformované listy*, a zejména dokončil své životní dílo – revizi *Bible kralické* (pro tento úkol musel být nejen teologem, ale také jazykoznačcem; kromě němčiny a angličtiny, v níž si psal své deníkové záznamy, ovládal řeckou, hebrejskou i latinskou gramatiku).

O vzniku *Broučků* Karafiát napsal, že *„byl k tomu spisku inspirován na mezi, když se za parného dopoledne ubíral z Peček do Bošina. Odpočívaje nedaleko Hořátve, pozoroval ten veselý rej a shon všelijakých broučku a nosil odtud s sebou zárodek toho spisku po několik roků“*.

Kým myslíte, že se cítil být Karafiát? Tím malým Broučkem na mapě světa. V něm zobrazil lidské zrání – od dětské nevědomosti a rozmařilosti k duchovnímu probuzení a vědomému přijetí poslušnosti ne proto, že by mu ji někdo nakázal, ale proto, že sám pochopil její smysl a své místo v řádu světa. Broučkova maminka má mnoho společného s matkou Jana Karafiáta – je plná starostlivosti, ochoty, pochopení a něhy – *„tak, jak matka těší, nikdo jiný na*

světě těšit nedovede“. A jeho dcera Beruška je zase „*na jednu nožku chromá, ani nemůže na ni stoupnout, běhá však přece dost*“ jako Karafiátova sestra Marie, která se stala diákonkou v Kaiserswerthu a bratrovi na studiích pomohla. Pro broučka zlatohlávka, který je vždycky poblíž, když se koná nějaká svatba, našel Karafiát inspiraci ve svém známém Petrovi z Jimramova „*s tím rozdílem, že Petr byl mnohem skromnější a stydlivější – kdyby byl kdo na své slavnosti Petra zahlédl a chtěl mu z domu přinést koláč, než by se on z domu vrátil, kde pak by už Petr byl! Někde za lesem*“. O Janince ve svých denících a pamětech nepíše Karafiát nic, ale je zřejmé, že má společné rysy se šlechtičnou Joan Denistoun Buchanan of Auchentorley, o dvacet sedm let starší ženou, kterou poznal při studiích ve Skotsku a která mu celý život byla duchovní a finanční podporovatelkou. Janinka je „*sama svá*“, neprovdala se, je diskrétní důvěrníci u níž je možné vypovídat se ze svých myšlenek i vyplakat svá trápení, ale je také „*udržovatelkou řádu*“, která zasahuje tam, kde mu chování lidí neodpovídá.

Jan Karafiát *Broučky* vydával anonymně, a tak se ozvaly hlasy, že nejspíš nejde o dílo originální, ale inspirované anglickou literaturou. Proti tomu se Karafiát veřejně ohradil: „*Je to dílo zcela původní. A proč jsem se na tom spisku nejmenoval? Tak se mi to líbí. Mně samotnému ten spisek znamenitě posloužil. Více nechci. Kdyby si jej pak chtěl český národ prohlásit za svůj majetek, rád mu své právo postoupím... Broučci jsou šťastná náhoda, která se v ledakterém jazyku nepovede. Mnohé české zdobňovací slůvko nám přímo voní, v překladu se však musí vypustit. Ba už ten šťastný název Broučci se nedá přeložit. Každý český otec vidí hned při tom slově své dítě v tom půvabném jeho věku, kdy čtvermo lezlo po zemi a tolik toho nabroukalo. Chtějte nechtějte, vám se tu probudí celá česká nátura; vycítíte, že jsme všichni jedna rodina; a jste rádi, že jste také Češi.*“

Jan Karafiát se narodil **4.ledna 1840** v Jimramově na Moravě a zemřel **31.ledna 1929** v Praze.

Pohřben je na Vinohradském hřbitově v Praze.

(ve zkrácené verzi převzato z Magazínu Práva, autor Ludmila Korecká, zaslala Eva Javornická)

Ticho

Jako pro někoho, kdo se celý život z pozice své profese pohybuje vědomě v akustické realitě, je pro mne ticho velmi důležitým tématem. Lze je pojednat z mnoha úhlů pohledu a všechny mi připadají zajímavé. Za možnost diskutovat v našem sboru o „společném tichu při bohoslužbách“ jsem nesmírně ráda. Za podstatnou položku v tomto ohledu považuji pospolitost. Ticho v pospolitosti. Ticho ve společenství, do něhož přivádí lidi Pán, je možné vnímat jako součást

duchovní dimenze našeho bytí. S Pánem komunikujeme (většinou) v tichu, ztišení je nutné k soustředění, ztišením se člověk otevírá Bohu i druhým lidem (jen když se ztiším, mohu naslouchat).

Jistěže se umíme každý sám za sebe ztišit ke komunikaci s Pánem – ale zaslechnout Jeho hlas všichni najednou je úplně jiná, mocná a silná zkušenost. A je to také vzácný okamžik – kde jinde jej lze prožít nežli v modlitebním shromáždění?

Během bohoslužebných setkání je pro ztišení několik příležitostí a takto je beru já osobně:

Ztišení PŘED bohoslužbou mi připadá těžko dosažitelné, ale tak moc mi to zase nevadí, protože mám pocit, že vědomí všech přítomných (každého jednotlivě) je už nastaveno na „jdu na bohoslužbu“ a přepólování do duchovní dimenze přijde pak – přes varhanní vstup při příchodu faráře, úvodní žehnání a píseň – snáze. O individuální ztišení se pokouším (někdy na to zapomenu), ale moc se mi to nedaří, na ztišení potřebuji delší čas a fakticky i klid kolem sebe.

Prostor ke ztišení BĚHEM bohoslužby jednoznačně vítám, mezi přímluvnými modlitbami a modlitbou Páně někdy nestíhám.

Ticho PO bohoslužbě je pro mě navýsost důležité. Během bohoslužby se duchovní identity mnohokrát opravdu dotkneme a ve spirituálně otevřeném stavu je možné (dokonce myslím, že nutné) ještě chvíli setrvat – pokud bychom v něm setrvali všichni pospolu, dovedu si představit, že by to mohlo být hodně silné (mám zkušenosti s několikadenními pobyty v úplném ztišení).

Snažím se tedy – alespoň sama pro sebe – podržet ještě po dobu varhanní dohry ticho v sobě. Po bohoslužbě se mi to – navzdory všeobecnému švitoření – docela daří.

Setrvání v tichu po závěrečném požehnání bych přirovnala k doznění skladby v koncertní síni. Stává se, že v první polovině koncertu jsou na programu dvě skladby, první mě něčím chvějivě křehkým zaujme a než mi to v mém systému stačí dorezonovat, přijde na pódium něco úplně jiného a po zpřítomnění čehosi živoucího, co aktivovala ta první skladba, je veta. Osvícený dramaturg zařadí působivé dílo – a jeho sdělení může být závažné, ale i třeba opojně radostné – na závěr koncertu a vnímavý dirigent si dá pěkně na čas, než nechá klesnout ruce – pokyn, že lidé mohou začít tleskat.

Skotská hráčka na bicí nástroje Evelyn Glennie po posledním úderu do gongu ve skladbě Jamese MacMillana zlehka položila ruce na nástroj a čekala. Evelyn je hluchá a hudbu vnímá jako zvukové vibrace. „To bude na dlouho,“ pošeptal mi tenkrát do ucha nestor naší perkusionistické školy Vladimír Vlasák. Nepočítala jsem to, klidně to mohly být dvě nebo tři minuty. Je to bezmála třicet let – a pamatuji si to dodnes.

Nemluvit nebo přestat na chvíli mluvit není totéž jako ztišit se. Usebrat se. Pohroužit se. Mám-li neklidnou mysl, nedaří se mi ztišit k modlitbě ani doma, kde mám ticho. Zatímco společné ztišení mi pomáhá přeměřovat se z mysli k srdci a přináší mi (nejen) inspiraci. Doufám, že všichni členové našeho sboru vnímají sbor jako úrodné pole sociální identity: opravdu doufám, že si nikdo u nás nepřipadá osamělý. Zároveň je mým velkým přáním, aby pobyt v našem sboru přispíval i k prožívání duchovní identity každého z nás. Ticho – ztišení – v pospolitosti je v tom velkým pomocníkem.

Wanda Dobrovská

Nejenom pro učitelky a učitele

Nedělní školy aneb o „Kostelních myšičkách“ a „Biblických lištičkách“

Dovolím si začít trochu ze široka. Řada lidí v různých církvích si stěžuje na to, že ekumenické hnutí „přešlapuje na místě“, nebo se alespoň pohybuje vpřed velmi pomalu. A jsou z toho zklamáni. Méně lidí vnímá veliký pokrok ve vztazích mezi církvemi, který je patrný zejména tehdy, když si uvědomíme, jaké tyto vztahy byly např. před sto lety. Někdo čeká nějaké převratné změny, které stále nepřicházejí, ale já jsem přesvědčen, že k těm nejdůležitějším změnám dochází postupně, pomalu a nenápadně. Protestantské i katolické (římské i řecké katolíci, i starokatolíci) církve se tiše a nenápadně inspirují „u sousedů“ a ani se to jako „pokroky ekumenismu“ nevykazuje. Z protestantské strany je již několik desetiletí zřejmá touha slavit Večeři Páně častěji (jako příklad připomenu jenom liturgickou iniciativu Coena naší ČCE) a všeobecně rostoucí zájem o Eucharistii. Katolíci si rozhodně nebudou brát příklad z husitského obrazoborectví čili ikonoklasmu, ale se zájmem sledují, jak je stále více oslovuje protestantská biblistika. Pravidelná četba Bible, práce s Biblií, to je leckde trend. Vzpomínám na to, jak jsem byl už před lety v jednom jihočeském městečku s necelými čtyřmi tisíci obyvatel překvapen, když jsem se dozvěděl, že na místní římsko-katolické faře se každý týden konají pravidelné biblické hodiny. Od těch dob takových far výrazně přibýlo. A pochopitelně nejenom v jižních Čechách, ale také - například - v Rakousku.

Každoročně jezdíme v zimě lyžovat do Alp, většinou do Solnohradska (podle hlavního města Solnohradu, německy Salzburgu), do oblasti zvané „Salzburger Sportwelt“ nebo „Ski Amadé“ podle Wolfganga Amadea Mozarta. Letos bylo u našich známých ve Wagrainu (odkud pochází píseň „Tichá noc, svatá noc“) plno, takže jsme si nechali doporučit ubytování v nedalekém Altenmarktu, nejstarší obci v údolí řeky Enže (německy Enns), dnes překrásném městečku o čtyřech tisících stálých obyvatelích. Dominantou obce je farní římsko-katolický kostel Narození Panny Marie (německy Unserer Lieben Frau Geburt), pro zájemce o bližší informace a fotografie viz:

https://de.wikipedia.org/wiki/Pfarrkirche_Altenmarkt_im_Pongau.

Dočtete se tam i o slavné a krásné gotické soše Altenmarktské Madonny, vytvořené neznámým českým umělcem, která je od 14. srpna 1393 díky tehdejšímu pražskému papežskému nunciovi Ubaldinovi da Torres spojena zvláštním způsobem s pražským Vyšehradem.

Ale nepíší tento svůj příspěvek proto, abych se vyznal ze svého obdivu ke gotickému umění. Altenmarktská farnost je pozoruhodná i úplně jinak. Na jejích webových stránkách (<http://www.pfarre-altenmarkt.at/>) se dočtete leccos o životě farnosti: o dvou pěveckých sborech (dětském a dospělém), o tom, jak mají „presbyteri“ rozdělenou celou farnost na 14 okrsků (německy Wohnviertel) a jak pravidelně navštěvují farníky, o tom, že 90minutové tematické biblické hodiny se jmenují „Bibelrunde“ a konají se jednou měsíčně, o tom, že naši Nedělní škole odpovídá „Kinderkirche“ a spoustu dalších zajímavých věcí.

Nejmladší děti si říkají „Kostelní myšičky“ („Kirchliche Mäuschen“) a jsou ve věku do pěti let. „My jsme ještě malé, ale už víme, že patříme ke kostelu. Jsme ‚Kostelní myšičky‘, a i když jsme ještě malé, tak víme, že nejsme jenom maminky a tatínky, ale také Boží. Patříme i Pánu Bohu, kterému patří náš krásný kostel a On o nás ví. Ještě nevíme, čím budeme, až vyrosteme, ale to, že jednou vyrosteme, víme jistě. A i potom budeme patřit ke kostelu. A protože ‚Kirche‘ neznamená jenom náš kostel, ale také všechny jiné kostely a lidi, kteří do nich chodí, jsme nejenom ‚Kostelní myšičky‘, ale i ‚Církevní myšičky‘. Patříme k celé velké církvi na tomto světě.“ Kdybych měl „Kostelní myšičky“ charakterizovat jedním klíčovým slovem, byla by to IDENTITA.

Prostřední skupina dětí si říká „Biblické lištičky“ („Biblische Füchslainen“) a jsou ve věku od pěti do deseti let. Přiznávám se, že mne ten neobvyklý název velmi zaujal. „My jsme ‚Biblické lištičky‘ a náš pan farář, který byl mimochodem vysvěcen v roce 1991, by Vám vysvětlil, že podle - jak on říká - předporozumění společného naší kultury a celé civilizaci je liška zvíře spojené s chytrostí, zvědavostí i zvídavostí. I s dalšími zajímavými charakteristikami. Liška se jenom tak nedá. My ale nejsme jenom tak nějaké lištičky. My jsme ‚Biblické lištičky‘. Chceme se toho hodně dozvědět, především o Bibli. Nám nestačí jenom opakovaně slyšet: ‚Slyšeli jsme slovo Boží.‘ To jsme jistě slyšeli, ale co dál? Čteme a vykládáme si každou neděli příběhy z Bible. A dozvídáme se, co nám ty staré příběhy mohou říci dnes. Biblická lištička se jenom tak nedá. Biblickou lištičku nikdo neopije rohlíkem. Biblická lištička o všem přemýšlí. A náš pan farář by řekl - z pohledu Bible.“ Kdybych měl „Biblické lištičky“ charakterizovat jedním klíčovým slovem, bylo by to POZNÁNÍ.

Nejstarší skupina dětí, ve věku deseti až patnácti let, si říká „Následovníci“

(anglicky „Followers“, německý název ani nepoužívají). Je v tom připomínka „Následování Krista“ od nizozemského augustiniána Tomáše Kempenského i knihy „Následování“ od Dietricha Bonhoeffera, jednoho z nejdůležitějších teologů dvacátého století, ve které osvětluje vztah křesťana a Ježíšova učení. Kdybych měl „Následovníky“ charakterizovat jedním klíčovým slovem, nemohlo by to být nic jiného, než právě NÁSLEDOVÁNÍ.

Po „Kinderkirche“ se všechny tři skupiny dětí vždycky vracejí do kostela na Bohoslužbu oběti čili Eucharistii čili Večeři Páně.

V neděli dopoledne jsme již odjížděli, ostatní už šli do auta a já jsem ještě „ztratil“ pár slov (nebo „nalezl“?) s jednou Biblickou lištičkou, která po rodinných bohoslužbách skládala velký pestrobarevný poutač před kostelem, který zval do kostela právě děti (podle věku): do „Kostelních myšiček“, do „Biblických lištiček“ i do „Poutníků“. Římsko-katolická církev u našich jižních sousedů nespolečá na to, že formálně se k ní hlásí stále ještě přes 64 procent rakouského obyvatelstva (evangelíků je celkem 3,8 %) - podle sčítání lidu v roce 2017 něco přes 7 a tři čtvrtin milionu lidí. Návštěva některých rakouských farností může být povzbuzením i pro českého bratra. Dobu „feldkurátů Katzů“ má rakouská římsko-katolická církev - Chvála Bohu! - definitivně za sebou.

Daniel Heller

Chotiněves – Ústěk – Habřina

Náš sbor se již několik let zapojuje do podpory ústeckého seniorátu. Začalo to tím, že manželé Černohorští na sebe vzali účetnictví sboru v Ústí nad Labem, který byl v dlouhodobém útlumu, a to ještě před tím, než byl tento sbor prohlášen strategickým místem. Situace tam už vypadala beznadějně, ale – na poslední chvíli – se v loňském roce našel odvážlivec, který se ústeckého sboru ujal. Novým farářem se stal a v lednu byl slavnostně instalován Tomáš Jun. Pak nevěřte na zázraky, na Boží prozřetelnost.

Od loňského podzimu jsme převzali „patronát“ nad uprázdněným sborem v Chotiněvsi. Naši dva kazatelé se střídají a jednou měsíčně v Chotiněvsi zajišťují službu slova. Děje se tak s plnou podporou staršovstva. Jsme si dobře vědomi, že jedním z úkolů početných pražských sborů je právě pomoc slabším a potřebným společenstvím našich bratří a sester. Teď, a o to více v budoucnosti. Co o tomto sboru víme?

Po vydání tolerančního patentu vznikl na Ústecku jeden z prvních německojazyčných sborů v Habřině. Tamější evangelíci, kteří navzdory jezuitské vrchnosti udrželi svou víru po celou dobu před tolerančním patentem, se přihlásili k augsburskému vyznání a vytvořili sbor s rozsáhlou diasporou, zahrnující přes 50 obcí. Zdejší pastor Jan Borott z Boru dojížděl v roce 1783 jednou měsíčně kázat až

do Kovance na Boleslavsku! První modlitebna v Habřině byla dřevěná. Sbor si později, v letech 1850-1853, místo ní postavil kostel a zároveň novou faru s jednotřídní školou, která sloužila až do roku 1924, kdy byly obě konfesijní školy nahrazeny školou obecní. Sbor zanikl v roce 1945 vyhnáním Němců. Habřina se pak stala kazatelskou stanicí sboru v Třebenicích. Kostel, na rozdíl od jiných, které byly dány k dispozici mj. naší církvi, byl přidělen místnímu JZD, které jej používalo jako seník a zcela zdevastovalo. V devadesátých letech to už byla ruina, kterou se podařilo zachránit novou střechou pořízenou v roce 2008.

Sbor v Chotiněvsi je, stejně jako náš dejvický, jedním z nejmladších v naší církvi. Vznikl v roce 1947 z iniciativy repatriantů z ukrajinského Boratína pod vedením borotínského duchovního Jaroslava Opočenského. Bohoslužby se zprvu konaly po bytech. V letech 1950-1951 se sboru podařilo prosadit a realizovat stavbu vlastního kostela. Habřina, a rovněž blízké Encovany, se pak staly kazatelskými stanicemi sboru v Chotiněvsi, sídlo habřinské ale bylo brzy přeneseno do města Úštěku. Když už je řeč o Encovanech, i zde utvořili jádro místního společenství reemigranti, tentokrát ale již prvorepublikoví z polského Zelova.

Od roku 1957 byl zdejším farářem Jan Dus (Ejhle, jak je evangelický svět malý!), který zde žil a působil i poté, co mu byl v roce 1964 odebrán státní souhlas. V posledních letech byla Chotiněves sídlem ústeckého seniorátu.

S současné době jde o „dvouhlavý“ sbor, podobně jako třeba Uhříněves s KS Říčany. V Chotiněvsi se konají pravidelné nedělní bohoslužby, v Úštěku jsou jednou za 14 dní ve večerních hodinách. Obě společenství jsou malá, ale živá. S postupující rekonstrukcí budov v Úštěku, kde jsou vedle sborových prostor zařízeny i místnosti k ubytování rekreantů (podíleli jsme se před časem na jejich vybavení) začínají úvahy o možném přenesení sídla sboru tam, tedy do města. Jsou to zatím ale jen plány. V nejbližší době budou bohoslužby v Chotiněvsi pokračovat a je dobře, že naši kazatelé, Pavel Ruml i Magdaléna Trgalová, se mohou podílet na jejich zajištění. Posledně jsem se k cestě do Chotiněvsi připojil a jsem tomu moc rád.

A tak mne napadá: když už do Chotiněvsi jede auto, že by nebylo od věci, kdyby to auto bylo plné. Chotiněveským by určitě udělalo radost, kdyby se jejich kostelík (nebo sborová místnost v patře) občas více zaplnil. A nám Pražákům by nijak neuškodilo, kdybychom si někdo čas od času poslechl své duchovní v Chotiněvsi - místo doma, kdybychom měli příležitost poznat sboreček, jehož chceme být partnerem, i starosti našich venkovských bratří. Také je možné využít nabízených možností rekreace v Úštěku.

Jan Mašek

Kalendář na duben 2019

Bohoslužby	7. 4. s VP	P. Ruml (celocírkevní sbírka pro Diakonii)
ve sboru -	14. 4. Květná neděle	P. Ruml
neděle 9:30	19. 4. VP, Velký pátek	Pavel Ruml (P. R. i Chotíněves)
	21. 4. VP, Velikonoční neděle, křest	M. Trgalová (celocírkevní sbírka na hlavní dar lásky JJ, P. R. Chotíněves)
	28. 4.	Michael Otřisal (P. R. Žižkov-křest, M. T. Rokycany-křest)
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	maminky s dětmi: 3. 4. v 9:30 děti - každý čtvrtek od 17 hodin	
Konfirmandi	pátek v 15:00	
Nedělníci	14. 4. (vždy 3. neděle v měsíci, po bohoslužbách)	
X-cátníci	9. 4. v 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30, Nešpory 12. 4. v 19:00	
Křesťan. služba	14. 4. po bohoslužbách	
Klub poznávání	11. 4. v 9:30 L. Henychová - Architekt Josef Hlávka	
Křeslo pro hosta	25. 4. Daniel Hermann	
Staršovstvo	4. 4. v 19:00	
Zpívání	Diakonie Stodůlky - každý pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 21. 4. 2019.

Květnové číslo vyjde 28. 4. 2019

Pište, mailujte, na Vaše příspěvky se těší redakce i čtenáři

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděle předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**

var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103